

REDACTOR RESPONSABIL
IUSTIN ARDELEAN.

REDACȚIUNEA :
STRADA-DOMNĂSCĂ (URI-UTCZA 19).

ESE TOT IN A DOUA DUMINECĂ.

PREȚUL :

Pe $\frac{1}{4}$ de an . . . . . 2 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an . . . . . 4 fl.
Pe un an . . . . . 8 fl.

CĂTRĂ DOMNII ABONENȚI.

Românași copii de babă,
Fiți cu toți ómeni de trebă;
De Vultur nu vă uitați,
Să traiască — bani îi dați.

Carii din el ați cetit,
Dar nimic nu i-ați plătit,
Veți avé viață grea,
— Nici muri nu veți putea.

Pânăcând carii i-ați dat
Si-i veți mai dá de mâncat,
Se știți că'n veci veți trăi,
— De cumva nu veți muri!

Veți avé avere mare,
Natură bună și tare,
Beătură și mâncare
Și galbeni in busunare.

Rod in pomi, sporire 'n vite,
Doispredece prunci si fete;
Fete mândre; harnici fii
Cu zestre de deci de mii.

Iar deca veți 'bêtrâni,
Și din glumă veți muri:
In ceriu Petruș—Paveloi
Vor bea „bruderschaft“ cu voi.

Și de nù v'or pune crai,
Barem de cioși peste rai;
Iar care v'avé bună minte,
Peste iad de președinte.

Carii „Vulturul“ nu'l pòrtă,
Vor fi stêlpi la iad in pòrtă;
Dup'acea, — amară soartă!
Dracii pân vânturi îi pòrtă.

Fiți d'acea buni, cu minte
Și nu vă iasă din minte:
Pe Vultur bine-al nutri,
Căci el vă va pãrtini.

In ziua de judecată
El de loc intré voi saltă,
Și-i arată lui Christos
Carii i-au fost de folos.

Iar Domnul de loc va dice:
Cari' au voit ca să strice
Vulturului din Orade,
Petre! din listă mi-î rade!

Toți sunt birce și berbeci,
Mergă 'n munca cea de veci
Se topeasca ca și véra
De raza sórelui ceara!“

„In rai fie permanenți
Ai Vulturului clienți,
Carii lui le-au dat vr'un ban
Mergă 'n sinul lui Avram!

Iar tu Petre 'n loc de apă
Tot cu vin scump mi-î adapă,
Ș-apoi ca să nu s'urască
Lasă-i cânte, chiuiască!“

Cetitor! să scii deci bine
C'a fi vai și' amar de tine,
Decumva din sminta ta
„Vulturul“ nu-i aboná.

Dela el de nu vei trage,
Te vei puté mult distrage,
Și ce-i lucru mai frumos? . . .
Vei fi 'n rai lângă Christos! . . .

SERENADA.

(Aventura unui pețitor.)

Déca e drept, că musica cașună omului cu minte cele mai dulci și frumoșe plăceri, atunci despre popa Literă din comuna B. trebuie să susțin, că: séu a fost nebun, séu surd.

Că a fost nebun ori surd, veți pricepe mai la vale.

E vorba adeca, că pe acele timpuri, când vulpoiul eră prieten bun cu găinele popii, popa Literă avé o nepóta de fată. Nepóta popii, ca și tóte nepótele de popă, eră istétă, iute ca fusul morii, cultă, frumoșă și económă bună. Șcié găti fasolea verde așa de bine, încât in lună lui Cuptor nu se strica nici in trei ȓile. — Apoi pe timpul acela, când nemții erau încă prieteni de cruce cu francezii, scié vorbi nemțeșce și franțuzeșce. Ei, dar coróna virtuților femeșci — zestrea cea mare, cu care acum puține fete se pot mândri — încă îi impodobé capul. Dispuné adecă de o zestre frumoșică, chivernisită de „nagytata“ pe sărindare și slujbe sfinte de câte două pițule. Fiind unica nepóta a popii, și încă cu zestre mare, pentru dēnsa eră un ce avantajios și măgulitor.

Stând astfel lucrurile, ori și cine póte ușor înțelege, că teologii și neteologii se imbuldú la nepóta popii asemenea albinelor séra, la ușița coșniței.

Nu eră o dalbă ȓi de véra, in care cel puțin doi, trei pețitori (de zestre) a nepótei se nù se fi întâlnit la casa ospitală a popii Literă. Și de ce nù, când acolo îi așteptau mese așternute cu bucate alese? — Fasole verde, castraveți din Maiú cu rață friptă, păpăradă, lapte de pasere, vinuri fanceze cu ape minerale nemțeșci, — un cuvânt ca o sută: tot numai ce doreșce si ce póte mistui rínza pețitorilor.

E bine a sci. că arendașul Itig se amareá mult pentru acest trai bun din casa popii, căci toți călătorii sălúieú acuma numai la popa, și așa Itig nù avé nici un „gescheft.“ Iș puneá deci cornul in frunte, și se rogá lui Jehova, ca să vină césul cel bun și să se mărite nepóta popii. Asta dorință o avé și popa Literă, că se cam uríse de ospetele cele multe. Cumpeni deci bine lucrul; direge tóte trebile și stabileșce tóte condițiunile pentru maritatul nepótei sale, că astfel, la ȓina alésă, să le póta propune fără șovăire pețitorilor.

Condițiunile pentru cel care ar luá pe nepóta-sa sunt:

a) Acel fericit se popească cu el in comuna B.

b) Câtă vreme i-ar fi ginere, are se-i facă 50 de serindare și in fiecare an 100 de slujbe, cu cari remasése in reștanța încă de pe „vremea nemților.“

c) După cununia nepótei sale, el se capete de două ori pe ȓi de mâncare, că până acuma numa odata i-au dat baba și nepóta.

d) La móra de pe vale singur el se fie domn, că. acé mórá aduce pe an venit curat de 900 mēsuri

de bucate. Acolo n'are să se amestece nici ginerele cel nou, nici baba și nici nepóta.

e) Déca din întâmplare s'ar nimeri să vină beat dela mórá, pentru acea n'are se-l sfădésca nime, cu atât mai puțin se-l bată.

Pe lângă aceste condițiuni favorabile estelucrul firesc, că și concurenți se aflau destuli.

Dintre toți in sé, lui Dumitru Ciurar îi ardéu mai tare calcăiele după zestrea, pardon! . . . după nepóta popii. Acest Dumitru, fie ertat, de și eră un teolog galant și de frunte, avé mare frică, că față de atâția concurenți nu va puté se isbutésca. Ce să se facă? De ce apucătură teologică să se folosésca, că totuș el se fie invingătorul? — Întrebări greu de resoltit! Dar totuși, déca el a știut se resolve in teologie cele mai grele obiecțiuni ale calvinianilor, și aceste le póte desnodá.

Se pune pe gânduri . . . Iș razimá capul cu bucele-i crețe in mánuri, că astfel se póta cumpeni lucrul neconturbat de nimeni. Deodată, ca spăriat sare drept in sus, și rișind cu hohot, esclamá:

— Minunată idee! Am se dau domnișórei Leoparda serenadă, ș-atunci de sigur va fi a mea. Nici Bismarck n'a putut avé idei mai sēnetóse când a cucerit Lotharingia, decât cum am eu acuma, când trebuie se cuceresc inima Leopardiei. Intr' adevér, o strașnica idee! . . . Ceialți rivali ai mei, prostii de ei, nici că au putut escugetá așa ceva . . . Serenadă! Nachtmusik! Oh!!!

Astfel Dumitru nost, cu serenada in gămălie, plécá la birăul satului, cere calul dela el, și călareșce merge la orașelul vecin C. ca se arvunésca lăutarii spre esecutarea planului seu măreț.

Sórele eră se așună. Incă o rață, și se culcă după munte. Deodată apare luna bălae de după padurea inverȓită. Stelele — aceste sorióre a lunei — care de care lucéu mai amicabil și mai frumos. Dumitru le priveșce cu mult dor, vóind a aflá intré ele stéua sa. Deodată vede in sá, că o stea, de cătra satul B. dispáre cu o repeȓiune mare in vastul orizon.

Ah! — esclamá — óre n'a fost acésta steaua mea?

Indată zări orașul. Inima lui Dumitru incepe a bate mai tare. Il cuprinsesé și neșcări cugete infiorátóre: décă lăutarii vor fi arvunați pentru alt scop, bal ori nuntă? — décă v'or avé de scop se dee serenadă in oraș, ori intr'alt sat? séu póte că de cătră alt cineva chiar domnișórei Leoparda? . . . Oh, atunci ce-o fi de el?! . . .

In sá nu se putú mult timp cugetá. Peste cinci minute a descălecat la otelul orașului. Ce bucurie mare a avut, când a aflat lăutarii acolo, și încă in nelucrare! Indată și comendá cină, și ca se aiba mai mare curagiu, goli și o butelie de „rizlinger.“

Satul zace de oraș in o depártare de 6 chilometri. Când fini cu cina, erau 9 óre. Deci, ca se póta sosi acolo in timpul potrivit, incepú tocmeala cu lău-

tarii. Dece zloți, patru litre de vin și opt sugări, pentru patru piese. Lucru ieftin! D'apoi și merită domnișora Leoparda 10 băncute și opt sugări — având asă de mare zestre.

De loc stătorește Dumitru programul serenadie:

1. „Vino-vino lângă mine!“

2. „Sërba.“

3. „Ob ich Dich libe?“

4. „Știi tu“ — ș'apoi pe deasupra se mai dîcă și „Lele cu scurteica verde, lelișoi se mor“, deorece o astfel de operă se cade.

După 10 ore plecă caravanul. Teologo-cavalerul Dumitru pe spinarea cea de cal înainte, iar lăutarii după el — pe jos.

Câte iluziuni plăcute au mai trecut prin capul lui Dumitru?! Ce speranță frumoasă în viitorul strălucit?! Ce surprindere plăcută va fi serenada acésta pentru domnișora Leoparda?! Cât de bine va fi primită acésta cinste din partea bătrănilor. și cum ș-a sfîrmă capul domnișora ca să ghiciască, care i-a dat serenada, dintr' atâția adoratori?! — Oh, dar decă va șcii mai târziu, că el a fost acel gentlemann, atunci . . . oh, atunci de sigur pentru el se va determina, pe el îl va iubi. Deci, la tot casul el are a fi învingător! Ce isbândă și ce plan mare!!! . . .

Legănat de aceste dulci iluzii, nici că observase că au sosit în sat, pănăce mi lau deșteptat lăutarii, din visurile cele cereșci, întrebându-l de casa popii.

Peste câteva minute să opresc, și Dumitru le arată casa spunându-le să se staționeze la ferestra din mijloc și să începă pianissime programul stabilit iar el îi va ascultă din depărtare.

De abé începură lăutarii cu piesa primă din program, când de odată se scólă trei câni din curtea popii, și încep a lătră cumplit. Să scólă apoi mai toți câinii din comună și țin spre casa popii.

Astfel Dumitru acum putea să asculte din depărtare două serenade: una a lăutarilor, iar alta a cânilor.

Ei, dar lăutarii erau în primejdie să fie sfășiați de câni, decă gordoncașul, ca cel mai înțelept între ei, nu i-ar fi apărat cu gordonca. În urma urmelor se oboșește și bietul în dreapta apărare, se infuriază, și nesocotind ce îi se va întemplă cu gordonca, tocă în cap cu ea un câne de al popii Literă. Cânele începe a se vaiera într' un glas asă de ascuțit, de gândei că nu-i a bine. Deci acum și banda cânilor avé primaș.

Domnișora Leoparda, care din întemplare visă că-i mireasă și peste câteva minute avé să plece la cununie în sunetul muzicii, — fiind-că durmiă ca iepurii de deșteptă — abé că ș-au atins lăutarii violarele lor cu arcul, s-a și trezit. Ce strămutare fericită dintr' un vis plăcut într' o surprindere plăcută! Numai ce visa, că-i sună muzica, și iată — visul realizat! Ah, serenadă! — Deschide nițel ferestra, ca să pôtă auți mai bine. Ore care adorator dintr' atâția,

a putut să fie atât de inventios? — Ce fericită se simțea ea acum! Ce frumos sună muzica în timp de noapte! — Numai blăstămații de câni de-ar tăce.

Nu însă asă părintele Literă, care nu avé idee despre serenade și nu șcié, că simțemintele de iubire și onor se pot exprima și prin muzică. El și-a pețit „baba“ la un târg de țară, apoi muzică nici la cununie n'a avut. — Se scólă deci mănios, numai cât se încalță, ie furca cé de fer — arma lui de noapte — dela capul patului, ieșe afară tocmai pe când lăutarii cântau: „vino, vino lângă mine!“

— Dapoi, mei țigani, noptea vă sculați pe casa mea? Las' că vă dau eu cétară!

Lăutarii, vedënd, că a fi bine să nu aștepte întâmpinarea domnului părinte cu furca de fer în mănuri, o luară pe picior. Sermanul gordoncaș, care și sparse gordonca, fiind ocupat cu culegerea bucăților din gordoncă, a rămas mai înderept. Il ajunge popa îl arde cu furca peste spate.

— Da voi afurisitilor de țigani, ce-mi batjocoriți casa și familia în vreme de noapte? Nu-i casa mea fogădău! Decă vreți să căpătați bani, veniți ziua, când vin și alți oameni de omenie.

— Auio! Domnule părinte noi n'am venit din capul nostru, ci ni-a adus dșorul Dumitru, care s'a îndrăgit în nepôta d-tale . . . Să-o bată Dzeu . . . dragoste!

Las, că le dau io și celorlalți țigani, dragoste!

Fuge popa Literă după țigani, câinii după popa. Alaiul avé un spectacol ridicol: Popa cu capul gel, hămăind cu furca în aer, fugé după țigani; câinii după popa. Blanda lună, care lucia atât de frumos, nu șcié, se ridă ori se compătîmescă pe acesti nebuni.

Lucru zădarnic: popa, bătrân și slab în picioare, nu puté ajunge țiganii. Ostenit și aecănit se întorce cătră casă, suduind și blastămând ziua, în care a lăsat Dzeu să se nască țiganii.

Gordoncașul, după ce isprăvi cu gordonca, se duce și el după compania sa, înse, ca să nu deie față cu părintele, a apucato pe altă uliță.

Dșorul Dumitru a putut deci să asculte „din depărtare“ grandiosul „nachtmusic“. Acum eră în cumpene: se aștepte țiganii, séu să fugă de ei? Intocmai cum au fugit și țiganii dinaintea popii. Totuș i-a așteptat.

— Nô, la frumoasă trebă ne-ai adus, dșorule! — dîce primașul. De am fi șciut, cu cine ne facem de lucru, nu-ți viném nici chiar pentru o sută de zloți buni.

— Dé bună sémă, nici eu vă-aș fi poftit aici, decă șcieam, că am lucru cu oameni proști. Vă rog să tăceți acésta rușine, pentru-ce vă mai dau peste alcăzaș încă 10 fl.

— Eu, n'oi tăce, dșorule, de nu'mi plătesci și gordona cu 30 fl. — replică gordoncașul, care chiar acum sosise, abé resuflând. — Pe mine n-a și bătut

popa cu o furcă de fer, mi-am spart gondonca de capul unui câne, — eu nu pot rămâne de pagubă. De nu'-mi plătești d-ta gondonca, atunci eu părăsesc părintele la „solgăbirău.“

— Apoi bine! Părăsesc pe popa, căci el are deunde-țo plăți — țise Dumitru și împințend calul plęcă cãtră casă.

Astfel se sfirși tragi-comedia nachtmusicului.

Ce s'a întâmplat apoi în casa popii Literă, nu știu. Știu atâta, că desele ospete au încetat de tot, spre bucuria lui Ițig. Pețitori n'au fost ca'n palmă.

Casa părintelui Literă s'a schimbat în tôte. Nici că o cercetă nime, afară de „crășnic“, care aduce prescurile din biserică . . . și afară de Donovan, care diregă din când în când cėsul din salonul dșorei Leoparda.

Iară Dumitru Ciurar, amărit până la suflet de acest eșec politico-pețitoricesc, a abșis pentru vecie de serenade și de . . . Leoparda, în tocmăi cum a abșis și Bismarck de-a guverna în duet cu împerați țineri.

Aguila.

PLÂNGERILE LUI MORICZ DAITELESZ.

De damiręta mi scol eu și ies țiuă afară chind pe anema me este somn; tótă țiuă alerg pe chim-puri mare și iah vai! la voile mele nu bag de sēmă, da cine?

Eu sermanul bietul jidan
Eu n'am traiu pi pamënt;
Chind toți sětuli achasă durmind,
Iar eu în chimp flamund.

*

Al doile sēră stau în piciorę și somnu sę dus, chind iată un lupoi din pedure vine și iah vai! voile mele tôte mi-le trinteșce, da cine?

Eu sermanul bietul jidan
Eu n'am traiu pi pamënt;
Chind toți sětuli achasă durmind,
Iar eu în chimp flamund.

*

Domnizo feręshi chit am mai pațit, eu ma mir de frichhi cum do nam murit; mo prins tělhoroi! Mo prins i'am vęđuto, ba inchi mi se pari că mę și bătuto.

Ah vai! tatatucu meu,
Ah vai! mamamucu meu;
Ah vai! tatatucu meu,
Ah vai! mamimucu meu!

*

Mio focut morișchi chiar printre perciuni, asă tělhari inchi n'am vęđut nebuni, of! numa țirgu dela Pil se nu le fi fost.

Mamu tělritu cu trei talharoi — mai puțin cu doi;
El tatu tatutu smuls pe mine de barbă,
Și io tatu smuls pamantul de ęrba,
Ah vai! tatatucu meu,
Ah vaia! mamamucu meu!

*

Furatu lada meu cu banii, numa are noroc che nu dus cheia cu el, — of! Pe mine bine che bătut, iar cu jupunęsa me focut cum vrut.

Ah vai! vai, vai, vai,
Salamaschumes, vai, vai, vai!
Ah vai! vai, vai, vai,
Salamaschumes, vai, vai, vai!

IN OSPĚTĂRIE.

— Męi tu, friptura acęsta are un pic de miros!
— Nu-s eu de vină domnule, pentru-că am catarh! . . .

Afacerea Pace-Mustatza.

(Poveste ilustrată, dar „neconfișcată.”)

MOTTO: Si până când cu dânsul, veți fi eterceni,
Tot domni veți fi voi, oh bravi români bucovineni!

PACE ȘI TAÁFFE.

(Legendă istorică din Bucovina.)

„Tu ai cerut, m'am resgândit
Și bine-acum de tine'i,
Băete dragă, veți aici
Ai sceptrul Bucovinei!”

Lui Pace Taáffe-așă vorbi,
Iar' Pace'n bucurie,
Pe iapa focului porni
Cu sceptrul spre crăie.

În Bucovina ajungând,
Din multele noroade
Românul îl întimpină
Și'i spuse ce îl råde.

O ceată de lingușitori
De Jidovi, Ruși, Poloni,
Cu vorbe dulci îl tot lingeu
Și'i aducéu poeloni.

Și Pace-atunci, prostuț copil
Și cam nebun din fire:—
„O! voi sunteți — el le vorbi —
A țării fericire!”

„Iar' tu Române, feri d'aici,
În ochi să nu'mi mai vii,
Când tu puțin să'mi lingușesci
Să mi te'nchini nu șcii.”

„Sa-ți lingușesc, să mă închin?
O! asta nu ți-oi face;
Ca să mă fac lingușitor,
Pré nobil sum, o Pace!”

„Tu nobil?” Pace crunt răcni,
Nebun de oțerire,
Și la Român se rădică
Cu sceptrul spre lovire.

„Ho-hó!” — Românul își gândi —
Veți! asta nu-mi pré place!”
Și cu un noduros ciomag
Mi'l măsură pre Pace.

Lovi și'n Ruși și în Poloni
Și'n Jidovi, de te miră
Căci ei cu gura'ntrajutor
Lui Pace îi săriră.

La Taáffe Pace-atuuci porni
Cu dor de răsbunare:
„Românul este un rebel,
Nepatriot e mare!”

„Afară trebuie să'l dăm
Din țară și moșie
Polonii, Rușii, Jidovii
De-acuma domni să fie!” . . .

Dar' Taáffe om cu mințe e
Și om din vremea veche,
Pre copilaș mi ți'l luă
Cam aspru de ureche.

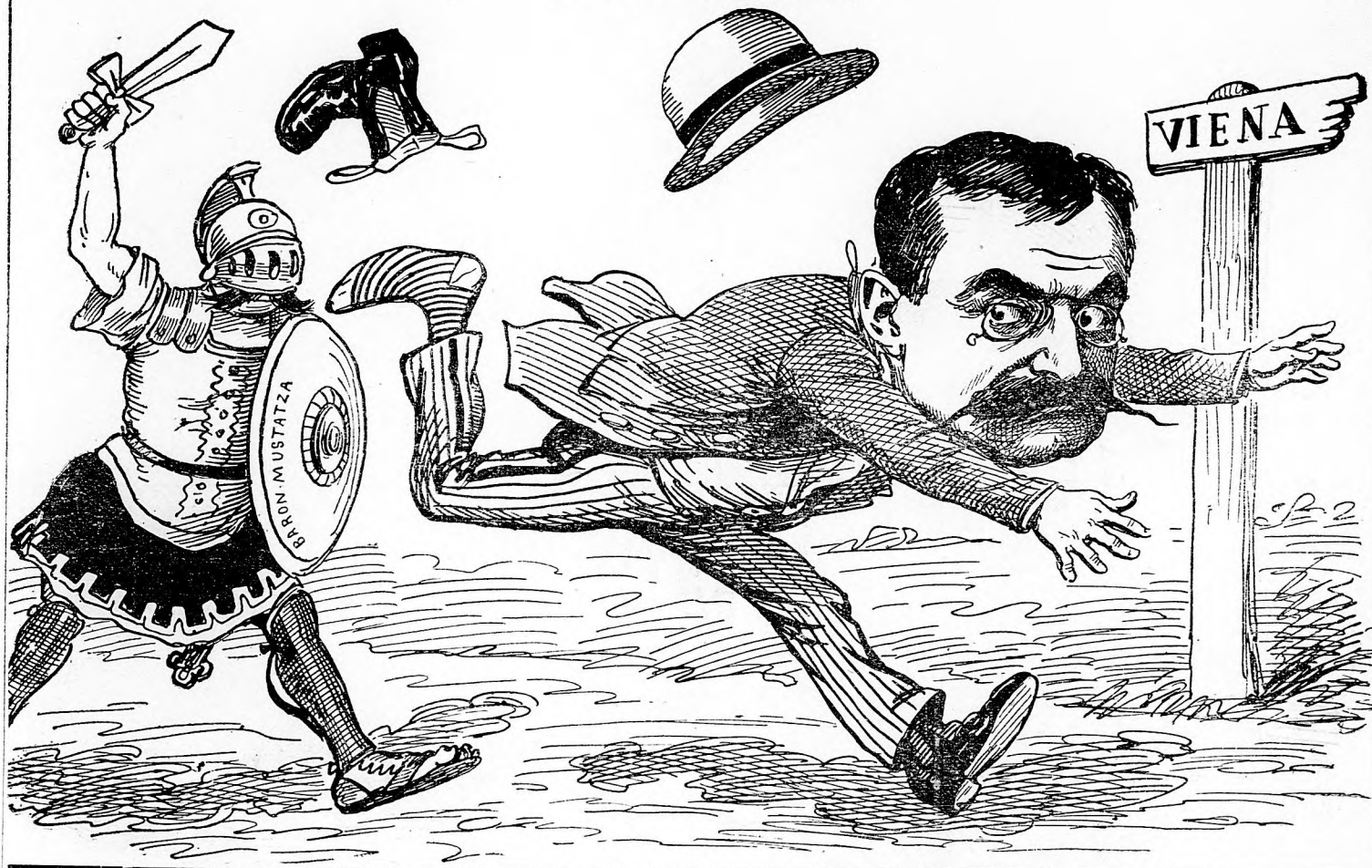

Și sgâțăindu'l binișor
La dat pe ușă-afară,
Și'i spusé: „Cu gogomăanii
Să nu'mi mai vii tu iară!”

„Căci pre Român eu îl cunose
Mai bine decât tine,
Și sceptrul decă vrei să'l ții.
Cu el trăește bine!”

Afacerea Pace-Mustatza.

(Poveste fără de text.)

FRAGMENT DIN DIARUL UNUI MUSICANT.

Eră o fetiță plină de „delicatezza” farmecătoare. Ochi ei lucău „con foco”, dar eră și un feliu de „doloroso” in ei. Buzele-i zimbău mereu „jocos”, vócea ei avé un „tymber” „dolce”. Cu un cuvânt intréga ființă a ei eră „symphonia” cé mai perfectă din lumea acésta.

Eu, care până acum tot „ritenuto” mă purtam față de genul cel frumos, simțeam, cumcă un curent necunoscut până acum se mișcă cu „andante marcesoso” in inima mea, ce din ți in ți „crescendo” se desvóltă, si la culme mă rapesce cu sine. Am devenit adeca „amoroso”.

*

La lumina blândă a lunii me primblara cu ea intre florile grădinei. Zefirul șoptea melodii dulci despe amorul floricelelor, flomela incepú cu un „adagio” doreros.

Inima mea palpită „alegro”. Ambii taceam. O-dată intrerup tacerea: Domnișórá! iubesci-mé? Ai voie a mé „acompania” ca muiere-mi pre mine, care pân’a-cum „solo” rătăcesc prin lume? Se me cređi, viéța nóstră va fi o „Romantă” sonórá de „duettul” nostru!

După s paușă de 4 tacturi, imi respunde in „mol” „suave” și „tremolo” — „Bine!”

O ánger! esclamez „con entusiasmo animato” și „astringendo” la mine talia ei svelta, o sárut „ad alibitum”

*

Scopul mi-lam ajuns. Mulți ani trecură de atunci „Delicatezza” ei, „foco” ochilor, „jocos” buzelor, „stymberul dulce” al vócei au disparut.

Gurița, care cândva mă transporta in paradis cu vorbirea ei melodiósă, ađi nu mai sécă din „recitativo”, „technica” limbei ei a ajuns la o perfecțiune, care nu cunoșce pedeci, nici marginiș. „Scala dominantă” de „mol” a ei, sa prefacut in — „dur.”

Pretensiunile și capriciúle ei tot la „C⁴-cel inalt (cu trei stricle) se inálță; décă contradic imi arangiază așá un „concert” pre lângă care „finale”-urile din operele Wagneriane sunt numai nișce „Berceuse” (cântecuri de leagén).

Ca sė-mi fie fericirea deplină, ma donat Domneđu si cu prunci, cari in „quintett” mi sbiară tot spre delectarea mea.

O Dómne! când o se vină „fine Romantei” mele. Sciu Dómne că nù o voi repeta „da capo al fine.”

Dr. URZICĂ.

Afacerea Pace-Mustatza.

(Poveste fără de text.)

CĂTRĂ RENEGAȚI.

-- Odă. --

Plânge Roma și jăleşce pe fii săi rătăciți,
Cum nutrisă-n sînu'-i dulce chiar atîția părăsiți! ?...
— I-a crescut e-o îngrijire unică în felul său,
Și-acum iată mulțămirea! o vorbesc numai de rău! . . .

Parasitul nu cunoșce omenia, nă dreptatea.
El se lăgă ca și scaiul — ori-și-unde 'l-duce sôrtea —
De-alte nămuri scăpătate. Și e'o violenție rară
'Și-vinde nămul, vinde-și casa, — vinde-o iubita țară.

Renegatul în truție e un șerpe veninos,
Care mușcă cu furie nămul nost cel glorios.
El s-'aruncă ca hiena spre al nost bun strămoșese,
Dăcă pôte, îl răpeșce ca un monștru diavoleșe.

Renegații n'au caracter: is slugarnici și fricoși
Ei țin tot cu cel mai tare, — fie chiar' jidani leproși.
Slugi se bagă la „dărlôga” — și pentr'un ban rujinit
Î-și vënd numele și limba, ce'n pruncie au vorbit.

Pentru dănșii-'i bucurie, dăcă vënd, că suferim
Dile grele fără sēmēn, viața-amară de pelin.
Se 'ntristăză însē, dăcă noi trăim în armonie,
Și învingem bărbăteșce cursa pusă cu hoție.

— Nu mult ține-alor virtute, trece iute ca și fumul,
Un an, doi, — și alte nămuri îi-eunose, — le-și dau drumul
Vor cadē în deșperare, blăstămați și urgisiți:
Pier pe drumuri ca și căni, și de nime nu-s jeliți . . .

Taci . . . nu plânge mamă dulce! Nu's acestia fii tēi, . . .
Renegații nici că-'s ômeni, is nimernici nătărăi! . . .
— Fii tēi sunt bravi și harnici, nă se tem de ori-ce umbră,
Dintre dănșii fără milă, pe renegați îi-alungă!

IUÓN HORA

IN ȘCÓLA.

Invătătorul: Spune-mi băete, care-i mai
cu minte animal?

Școlarul: Măgarul nost, deóre-ce el șcie două
litere, de și n'a umblat la șcôla! . . .

Sidi și Tecla.

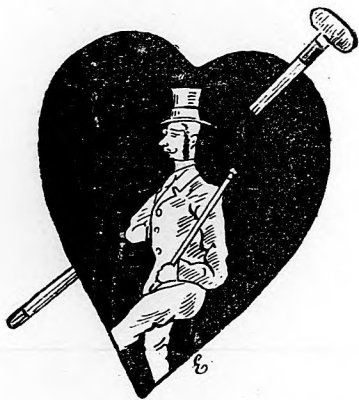

— Eu nu mă pricep dragă, ce i cu tine, că de când te-ai maritat umblii așa de simplă?

— D'apoi dragă nu pot să fiu în tot anul dublă!

D-nul Dr URZICĂ.

(Despre lumea modernă.)

Timpul aduce și desvîltă grațiile fetelor, dar tot el le și — fură.

Incă și marinarul ar veni în confușiune, decă 'laș întrebă, că: ore femeile, séu unde mării sunt mai — constante? . . .

Nu numai păgânii au avut idoli, ci și noi creștinii.

Au dóră nu sunt idoli timpului prezente — femeile, și banii?!

Puterea femeilor zace tocmă în — slabiciunile lor.

Bărbații cu corno ađi nu se privesc de — monștri.

Casul din Bucovina ne dovedește, că o musteță (frumósă) e în stare de a conturba pacea . . .

Tinerimea română din loc a arangiat în septemăna trecută o serată de „cunoștința“ în cafana „Arborelui Verde“ în onóra coloniei străine de aci.

Au participat dintre străini: Ducele de Champagne, Marquisul Cognac cu soția sa născută Chartreuse și gentilele Domnișóre. Vanillie, Anisette, Absynthe și Cognac.

Grandul Spaniol Xeres dela Frontera, dimpreună cu Sofia, născută Old Scherry, damele de curte: de Marsala și Cypro; atasiatul Madeira, și secretarul Don Malaga.

Contele italian Rosoglio, și Maraschino.

Din Germania Graf Rum, Baronul Altvater, Ritter von Kümmel.

Ruși: Contele Vutki și soția sa născută Borovicka, Baronul Rostopschin, Maiorul Kontusofka și Capitanul Sligovitz.

Din Turcia: Allas Bey.

Din Japonia: Consulul Curucas și Cacao.

MONSTRONOMIE.

Kártye gyin Bosznyiá, gyirept gyin Bányaluká in ziuá foszolá-sului gyi Czibok.

Drázi mnye párinez!

Hápták! Dómnye prápágyescsima dáka nu mnyi páre csudá pá Dumnyevosztá și ášám páre ká nyám și bátye dáka am hhi közél gye olaltá. Kum se nu dómnye ferestyé kind dumnyevosztá numá și numá ká nu vrecz sze luáčz lá tudumaș ká mnye im plácse pokurile și numá ká gyo vreme inkóse nyimnyiká nu kém trimnyeczecz mákárká áicse nám gye ungye furá kliși și koszti gye porcs sápu numá ku komiszu si ku cziboku ászta sztáu sze ptyer gyi fóme. Ám totus mare norok ká mai kápét gyela domnu

strázsámestyer kitye un punn gye bogăușășă im mái trecse gyert főme. Dumnyetá táiká ar hhi trebut sze styi ká csei főme csá máre gyekánd ái foszt intyisz lá Gyerlá in tyemnyiczá pentru csái fákut rekszsvengen ku bányi csei tyitorescs sápu ár trebui szemi mái tymnyecsecz kitye csevá.

Nác z auzit gyin csinyevá cse mái lukruti fáinye o foszt pá lá Orágye, ágyiká ká nustyu cse Komenyusz o háituit pá dászkalí csei ungurescs lá un gyülevisz in Orágye sápu tocz ungurocşii or foszt áklo numá numá bgyeczi ruminy nor foszt afará gyi dászkalu gyin Orágye domnyisoru Pál si ku domnu dászkal Szilágyi gyin Borod. Mám mnyirát si io kind ám auzit ká dumnyálor sze or inváluit intrá unguri și pákum ám auzit szunt szemeliozi ká sze kapetye lá vará medailá gye kásztrávece si sze hhie álesi gyi igozgotái pásztá kisdedovuri pintru kor sztrigát aklo éljen, ágyiká iei vreu sze ázsungá domny mári.

Am mái auzit șáceiá ká sze kám záuitá unyii și álezii gyá plátyi pászárojuí Vulture gyin Orágye. ákumá nustyu csinye szunt numá in kártyá cseiáláltá czi ioi szpune io pá iei táiká. Nu fák binye ká nu sze gingyeszk iei si gyert iel, ar hhi binye szá viná áics la minye bgyetu pászároí kátunes gyábuná számá lás imbátá gye pálinkuczá gyi íasztá bosznyicsászka și iáš punye parade poszturi și máş rugá gyi domnu strázsámestyer szel faká proczupusz, sápu szei deie prolerut.

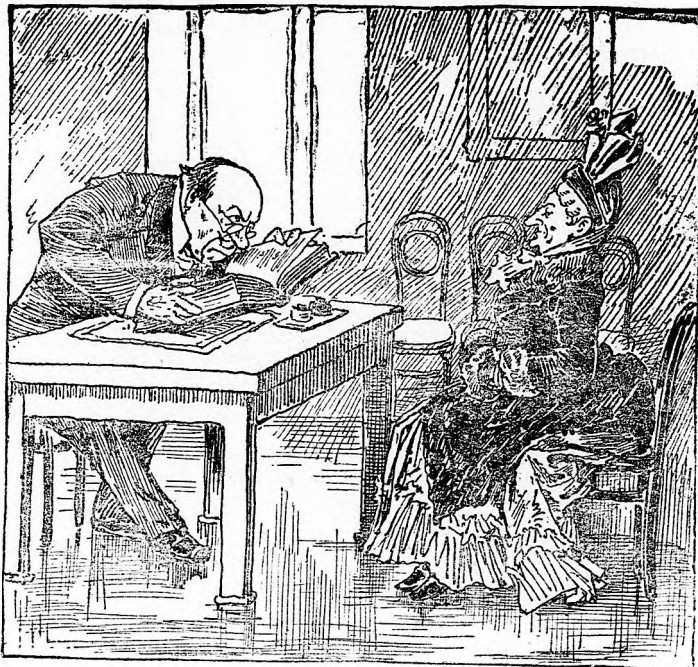
Dómnye nu máálduii dáka nu ierám gátá si mái gátá szá merg in kortyil la domnu profusz in brigádá gyertese nyám kám bátut kun fecsor gyi kátrá Szátmáriu áşá kám ku pátu pustyii și nu styü kum gyilám nyimerit in șele gyi gye lok ámnyeczi și io gyábgye mam szloboduluit gyin bai și gyin nákaz și sze vâ szpun gyin cse szo incseput lukru ágyiká gyin tráceiá ká iel zicse ká ár lhi auzit gyin csinyevá ká domnu párintye Venter gyin Genyéte nár șesi vorovi rumunyeșese și ká in kászá lui nyics nu sze vorovestye rumunyeșese, mákárká io ám foszt áuzit gyin ómeny gyi trábá și gyi ominyie ká dumnyáloi șesi vorovi rumunyeșese și ká și in kászá lui sze vorovestye szkumpá nószta limbá, áśádár á io iám szpusz ká iel minczestye ku tocz acsiá káre io szpusz lui. Ácsiá ómeny gyábunászámá isz ku irigyseg pá domnu párintye pentruká io dát dumnyezo szfintu kitye csevá. Sor mársz blásztáméczi gyi iei pín aklo gyi lor pusz și in ujságurile rumunyeses, mákárká szo ágyeveri lukru ku vremeá ká or minczit numá átunes o hhi vái sámár gyi pofázmányurile lor. No sápu kotuná iesztá zicsá áşe, io iará zicsem dupá kum ám foszt áuzit io și gyisztul ká nyám foszt ápkát a nye ágyusztáli unu pá áltu pínákánd nyo abfirelit in verserft domnu strázsámestyer ku pátrólá.

Ákumá dará gyeóricse nu pre ám vreme im intyid kártyá și vá fágáduieszk ká cseálálá kártye káre voi szkrie o hhi ku érdekeség mái máre si vá poftyeszk plekácsunye buná și má intyin gyi szinyetátye și szenu

vá zuitác z szem mái trimnyecsecz pok și gyert bányisori gyert kápu voszt sze nu vá zuitác z. Holosza-goszolgája. Beifusz. ruht!

Vászálíká,
ezimerordináncz.

CARTEA DE BOTEZ.

— Véd domnule, ca nu-mi affi anul nașcerii mele!

— Chiar domnișoară, pân' acum' n'am aflat, și așa cred, că nici nu-l voiu afla, deore-ce — decă-mi aduc bine aminte — anii de nainte de Christos aici n-us induși.

CEI CAUSA?

— Cum de d-ta d-nule Grünspann ai scris aici in scrisórea acésta o așa prostie?

— Nú? Cum? Din acela simplu motiv, ca sê cugete lumea că ai scris-o d-ta! . . .

GREA CONDIȚIUNE.

Iată că-ți spun muiere aci intré patru ochi, că te duc și pe tine acum la ospétarie, dar numai sub acea condițiune, decă nù vei cere — după cum ai tu obicei — câte trei-patru porțiune de mâncare, că și se-i pré scumpă, apoi pe banii aceia mai bine ți-oi pune dinți!

— O prostuțule! Dar nù te temi tu de acea, că decă-mi vei pune dinți, atunci mai mult voiu puté să mânc? . .

☞ **O VORBĂ SERIÓSA.** ☞

Deórece cu numărul presinte se finește quartul prim, sunt rogați toți aceia domni, cari au binevoit

a primi modesta nóstră fóie, SÈ NE TRIMITĂ ABO-NAMENTUL, nu cumva să fim inpedecați cu espe-darea fóiei mai departe.

M. onoratul public cetitor bine șcie, că o astfel de întreprindere românească, cu multe greutăți umblă, șcie totodată și acea, că nù ne stă la dispozițiune atare capital din care să putem susține fóia. Tocmai de acea ne rogăm cu tótă modestia, că m. onorații domni restan-țieri SÈ NE TRIMITĂ RESTANȚIA, iar domnii, cari ne au trimis dejà abonamentul, SÈ-L RE-INOIASCĂ.

FACEM CUNOSCUȚ TOTODATĂ ON. PUB-LIC, CĂ DOMNII ABONENȚI VOR CAPÊTA FÓIA — PE SIMESTRUL II. — CU UN PREȚ FÓRTE MODERAT.

Cu stimă deosebită
REDAȚIUNEA.

POȘTA REDACȚIUNELI.

Hora (C. M.) Le publicăm. Mulțămită și salutare! A. P. (Satu-Mare) Am primit. Epistolă urméză. Salutare! — G. H. Pe un a b o n e n t de al nostru nù 'l vom face de batjocură nain-tea lumii pentru pofta d-tale, care ești n e a b o n e n t. Altmin-trea — precum vedem din text — clevețiturile d-tale nici un temeu nu au. Aplecăciune!

Journale și reviste

carti,

☞ circulare, reclame, placate ☞

și

libele pentru cancelarii

și

altele aici neamintite tiparituri se pot procurá
cu pretiu fórté moderat

la

TIPOGRAFIA A SOCIETATII PE ACTII
„SZIGLIGETI“ in ORADEA-MARE.

(Strada principală, in edificiul „Széchenyi“).

DUTKAY ȘI UFERBACH

neguțator.e de specialități
Oradea-mare (Olosig, piața Bémer)
 lângă podul cel mic.

Recomandă mult on. public depositul
 lor mare de

**tee, rum și tot feluri de vinuri
 interme și esterne,**

precum și de

Cognacuri franceze

și
m a g i a r e,

mai departe cea mai fină cafea de

Jamaica, Cuba, Ceylon, Java

și
Mocca

in prețuri foarte moderate.

Recomandă totodată și bureți polonezi
 și tot feluri de cașuri.

INTERESANT!

Cine a mai auzit de o așa lesnitate în
 haine, ca și la *Ignácz Stern* (neguțator de
 haine pe strada Arborelui-verde, Zöldfa-utcza.)

Renumita neguțatorie de haine voeșce a
 atrage atențiunea publicului român asupra sa,
 și vinde hainele ca și când le-ar da de po-
 mană.

Deci, pentru sprijinirea cea bună și reco-
 mandă subscrierul depositul său mare de ori și
 ce pânuri și de tot feluri de înbrăcăminte băr-
 batesci său pruncești.

cu totă stima

Ignácz Stern

neguțator de haine în Nagyvárad,
 (Zöldfa-utcza).

Otel și cafea

Am onora a înștiință onorab. public din Biharia
 și Oradea-Mare, că am închiriat pe mai mulți ani otelul
 Bucșányi, numit:

„Otel Național“

Oradea mare, strada Grădinei,
 cu 12 odăi pentru oșpeți, cu cafea și
 restaurațiune de veră și de iernă,

pe care le-am aranjat conform trebuințelor moderne.
 Mulțumind on. public de încrederea cu care m'a
 onorat timp de mai mulți ani, li cer sprijinul și în
 viitor, servi du-i și de-acuma înainte **beuturi bune,**

bere Dreher de cea mai alasă calitate,
 vinuri curate și mâncări gustușe.

Serv. umillt

IOSIF SCHÜCH,

arândatorul „Otelului Național.“

7-10

Juón Weitzer

societate pe acții spre fabricarea de
 mașine, wagóne și alte instrumente
 de fer în

A R A D.

Își recomandă m. on public ser-
 viul său în pregătirea

OBIECTELOR DE FER VĚRSAT

spre ori și ce scop; primește pre-
 gătirea a ori și ce feluri de scule
 vĚrsate din fer și alte metale. Pri-
 mește maideparte pregătirea

MAȘINELOR INTREGI,

precum a mașinelor **economice, sil-
 vanistice** etc.

Reparațiunea **locomotivelor și loco-
 mobilelor** încă o primește.

Tarife și alte tipărituri referitoare
 la acest lucru, spre pofta ori și că-
 ruia cărui să trâmite numai decât
 gratis, și francat.